

Απλώσα το Χέρι μου και τον βοήθησα να σηκωθεί.

Ιφιγένεια Τοζάρου (2^ο Γυμνάσιο Τρικάλων)

Το Χέρι του μικρό και αδύναμο.

Χέρι που έπαιζε γελώντας στους σκονισμένους δρόμους της γειτονιάς, που άγγιζε το ζεστό ψωμί, που χάιδευε τον ήλιο και μετρούσε τα άστρα.

Χέρι που κρατούσε το μολύβι για να ζωγραφίσει όνειρα και σκέψεις στο σχολείο.

Χέρι που έσφιγγε δυνατά τα εργαλεία για να μάθει την τέχνη του πατέρα.

Χέρι που προσευχόταν κάθε βράδυ και που ψηλαφούσε καθετί καινούριο με απορία και αθωότητα την μέρα.

Μα ο καιρός της ειρήνης πέρασε... αμείλικτος ο πόλεμος σκορπίζει αδιαπέραστο σκοτάδι, θάνατο και πόνο γύρω του.

Το Χέρι παραμέρισε συντρίμμια του σπιτιού του για να βγει ζωντανό, έκλεισε τα μάτια της αδερφής του που δεν πρόλαβε να σώσει τη ζωή της.

Αυτό το Χέρι έσφιγγε τα χέρια των γονιών του καθώς έπλεε σε μια θάλασσα ψυχών που απεγνωσμένα πάσχιζαν στη ζωή να κρατηθούν.

Αυτό το Χέρι, παγωμένο, με άγρια κύματα πάλεψε χωρίς να αφήσει να το καταπιούν.

Αγωνίστηκε να γαντζωθεί στα ρούχα της ζωής.

Αυτό το Χέρι το κράτησα ζεστά μέσα στο δικό μου.

Δυό μάτια φλογισμένα και μια καρδιά περήφανη.

Στο Χέρι μου κρατώ τον Άλλον Άνθρωπο, την Αγάπη και τον Θεό.

Αυτό το Χέρι ποτέ δεν θα τ'αφήσω...

Θα φροντίσω να έχει ένα πιάτο ζεστό φαϊ, ένα σπίτι για να ευτυχήσει, θα το βοηθήσω να ενταχθεί αρμονικά στην νέα του πατρίδα.

Θα γίνει φίλος μου, θα του μιλώ, θα μου μιλά.

Θα ξεχάσει τον πόλεμο και την εξαθλίωση κι εγώ θα μάθω να συνυπάρχω και να αποδέχομαι το διαφορετικό κι έτσι θα βαθύνουν τα αισθήματα σεβασμού για τον άλλον λαό, την άλλη θρησκεία, την άλλη παράδοση.

Σε αυτόν τον μικρό ατελείωτο κόσμο υπάρχει χώρος για όλους μας.

Αλλόφυλοι, αλλόθρησκοι και ομοεθνείς είμαστε όλοι άνθρωποι.

Σε μια εποχή ρευστή, που όλα γύρω μας αλλάζουν, εμείς τα παιδιά πρέπει να οραματιστούμε μια πολυπολιτισμική, πολυφυλετική και πολυγλωσσική κοινωνία με στόχο την ευτυχία των ανθρώπων.

Αν μπορούμε να το φανταστούμε, μπορούμε και να το υλοποιήσουμε.

Είναι πολύ απλό, τελικά όλα είναι στο Χέρι μας...